

staten i udlandet synes at lægge sig til rette på et niveau på mellem 1 og 5 pct. Det skyldes dels et hensyn til spillernes min. krav til gennemsnitlig tilbagebetaling af spillerindskud for overhovedet at sikre den nødvendige omsætning, dels et hensyn til banernes økonomi og herigennem ikke mindst muligheden for gennem tilstrækkelige pengepræmier til hesteejerne at sikre de til væddeløbene nødvendige felter af startende heste.

At spilomsætningen er meget følsom overfor ændringer i det samlede spilfradrag (d.v.s. den del af omsætningen, der går til staten og banerne) er åbenbart. I Sverige, hvor man i de senere år flere gange har ændret på størrelsen af spilfradraget i begge retninger, er denne følsomhed blevet klart dokumenteret. Den umiddelbare virkning af en reduktion på f. eks. 5 pct. i spilfradraget har resulteret i stigninger i spilomsætningen på fra 10 til 50 pct. Hertil kommer den afledede virkning af det forøgede spil: større omsætning betyder mulighed for større præmier, der igen betyder større startfelter, der igen betyder eget publikumsinteresse og spil — her er i virkeligheden tale om den modsatte situation end den onde cirkel, der har kendetegnet dansk hestesport i de senere år. Den afledede virkning af en reduktion i spilfradraget betyder derfor i løbet af nogle få år yderligere stigning i den samlede omsætning. Til illustration heraf kan nævnes, at staten i Norge i 1970 halverede statsafgiften for totalisatorspillet. Den meget kraftige stigning i omsætningen betød imidlertid, at statens provenu for galoppen året efter og for travløb allerede efter to år lå over statens provenu i 1969 inden ændringen i afgifterne fandt sted. Provenuet har siden været jævnt stigende.

Erfaringerne fra udlandet synes endvidere at vise, at det optimale fradrag i spilomsætningen, d.v.s. det fradrag, der efter en vis periode giver mest til staten og banerne, ligger på ca. 15 til 20 pct. i vinder- og pladsspil, måske noget mere for de mere chancebetonede spilleformer (kombinationspil, V5, etc.). Et spilfradrag på 40 pct., som vi kender det i Danmark idag, er dræbende for totalisatorspillet og giver samtidig det ulovlige bookmakeri rige muligheder, hvorved både staten og banerne frarøves indtægter.

Spørgsmålet om fordelingen mellem staten og banerne af det samlede fradrag fra totalisatorspillet er da, hvor meget banerne mindst skal have for overhovedet at have økonomisk basis for at kunne afholde væddeløb. At betragte størrelsen af banernes underskud gennem de senere år som indikator for, hvor meget mere i kroner banerne må have fra totalisatorspillet for at skabe dette økonomiske grundlag, er helt misvisende. Banerne må for hvert år lægge deres økonomi til rette på grundlag af de gældende regler. Det har i praksis betydet en stadig beskæring af pengepræmier til hesteejerne og undladelse af afholdelse af ellers helt nødvendige vedligeholdelsesomkostninger og nyinvesteringer. Denne vej, der slet ikke er farbar på længere sigt, er nu heller ikke farbar på kort sigt.

Hesteejerne, specielt indenfor galopspporten, har reageret ved at reducere antallet af heste i træning og startanmeldelser med den deraf negative følge i spilomsætningen. Publikum føler ligeledes, hvorledes de manglende investeringer og vedligeholdelse på banerne har gjort dem mindre publikumsvenlige, ligesom det tekniske anlæg på banerne i dag er helt utidssvarende.

Man bør derfor i bedømmelsen medtage de meget store og beskattede underskud hos hesteejerne. Således koster det i dag gennemsnitlig at holde en væddeløbshest i træning i hovedstadsområdet som følger:

	Galophest	Travhest
Trænings- og andre driftsudgifter	22.835	20.800
Forrentning og afskrivning	3.700	2.700
	<hr/>	<hr/>
	26.535	23.500
÷ indtjente netto-præmier	2.825	4.725
Netto-udgift pr. hest	<hr/>	<hr/>
	23.710	18.775

I provinsen ligger beløbet på ca. 2/3 heraf på grund af de lavere træningsudgifter.

Hvis man politisk ønsker at skabe rammerne for en mere varig løsning af hestesportens økonomiske problemer, kunne man spørge, hvor meget man skønner, det er realistisk at regne med at hesteejerne fremover vil — og økonomisk er i stand til at — betale for at holde en galophest eller travhest. Vurderingen heraf er også et spørgsmål,